

Marie A. Gregorová

HŘÍŠNÍCI

DVĚ NOVELY O LÁSCE A TOUZE

Hříšníci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Marie A. Gregorová
Hříšníci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Marie A. Gregorová

HŘÍŠNÍCI

OBSAH

HŘÍŠNÍCI	3
Prolog	7
Kapitola 1	7
Kapitola 2	15
Kapitola 3	21
Kapitola 4	27
Kapitola 5	33
Kapitola 6	40
Kapitola 7	47
Kapitola 8	54
Kapitola 9	61
Kapitola 10	69
Kapitola 11	77
Kapitola 12	84
Kapitola 13	90
Kapitola 14	97
Kapitola 15	102
Kapitola 16	109
Kapitola 17	115
Kapitola 18	121
Kapitola 19	128
Kapitola 20	135
Kapitola 21	141
Kapitola 22	147
Kapitola 23	154
Epilog	163
NAVŽDY JE PŘÍLIŠ DLOUHO	167
Prolog	171
Kapitola 1	171
Kapitola 2	176
Kapitola 3	181
Kapitola 4	187
Kapitola 5	193
Kapitola 6	200
Kapitola 7	205
Kapitola 8	213
Kapitola 9	219
Kapitola 10	228
Kapitola 11	236
Kapitola 12	242
Kapitola 13	249
Kapitola 14	256
Kapitola 15	263
Epilog	267

A napadá mě, že zlo se musí rozplozovat vždycky znovu a znovu, kdežto dobro a ctnost jsou nesmrtelné. Neřest má vždycky novou a čerstvou mladou tvář, kdežto ctnost je velebně ctihodná jako nic jiného na světě.

John Steinbeck, NA VÝCHOD OD RÁJE

PROLOG

Na začátku všeho bylo světlo.

V mém životě ale ne. Odjakživa mě obklopovala temnota.

Postupně mě pohltila.

Proto jsem tolik vděčná za ten krátký čas, kdy jsem jí s jeho pomocí dokázala uniknout.

Na začátku všeho bylo světlo.

Díky němu to vím.

KAPITOLA 1

„Tak tohle s ním sekne, Hortonová!“ Kyleův smích se odrážel od skleněných stěn sálu určeného jen pro největší firemní akce. Respektive tedy od toho, co z jindy hladkých chladných tabulí zbývalo. I když jsem se opravdu snažila krotit fantazii předražené floristky specializující se na vánoční výzdobu, cítila jsem se uprostřed té rudo-zlaté pohromy, která tu po ní zůstala, jako překvapení, které má na předem dohodnutý povel vyskočit z přeplácaného dortu.

Můj žaludek se od rána nezadržitelně měnil ve svíjející se klubko bolavých nervů. Dekker tuhle kýčovitou slátaninu určitě neschválí.

Skutečnost, že všechny ty zlaté a rudé girlandy nakonec nechal bez komentáře, jsem si později dokázala vysvětlit jen nečekanou přítomností jeho ženy.

Alexandra Dekkerová zosobňovala úspěch svého muže. Nedosažitelná štíhlost filmové hvězdy, přítom dokonalá plná prsa, a dokonce nepatrný náznak boků v uzoučkých večerních šatech. Nikdy by mě nenapadlo, že by výrazné zrzce mohla tolik slušet kobaltová modř, ale vypadala v ní fantasticky. Nejspíš dávno věděla, že právě tahle barva zdůrazní výjimečný odstín jejích duhovek.

Když po boku svého muže vplula na vánoční večírek Dekker Company, Sara a Jane z personálního okamžitě začaly řešit, kde všude je asi *přešitá* a jestli nemá barevné čočky. Nemyslela jsem si, že by se jí někdy dotkl skalpel. Alexandra Dekkerová prostě byla nádherná. Tečka.

Raut, bar, kapela, konferenciér. Zdálo se, že kromě té pitomé psychedelické výzdoby všechno dokonale fungovalo. I když... Posledně zmiňovaný si nedal pozor a pokusil se do jedné ze svých dětinských šarád zatahnout samotného Dekkera.

Tomu samozřejmě nestál ani za pohled.

Přesto se i na tomhle nešťastníkovi v nepadnoucím smokingu okamžitě projevíly příznaky typické pro každého, kdo se ocitl v Dekkerově blízkosti. Zнала jsem je velmi dobře – vídala jsem různé stupně té křečovitě ztuhlosti ve tvářích klientů a obchodních partnerů, kteří vycházeli z jeho přepychové zařízené kanceláře. Dokonce i u těch, kteří podle oficiálních žebříčků byli bohatší než on, často starší a rozhodně vzdělanější.

Něco v osobnosti Jamese Dekkera vyvolávalo v každém normálním člověku instinktivní potřebu přikrčit se a chránit si *citlivá místa*.

Jedinou známou výjimku představoval Kyle Shuford. Hlavní génius Dekkerova IT oddělení.

Kyle byl všechno, jen ne typický nerd. Liboval si v drahém oblečení. Myl se minimálně dvakrát denně; sprcha byla – kromě obrovské vláčkodráhy – součástí jeho kanceláře. Posíloval a oblékal se tak, aby to jeho vypracované tělo co nejméně zdůrazňovalo. Taky si – po dlouhém rozhodování, se kterým otravoval polovinu lidí ve firmě – koupil poslední model nějakého předraženého sportáku a splácel luxusní loft na okraji Downtownu.

Několik abnormalit mu přesto zůstalo. Například byl imunní vůči autoritám. I když jsem dávno věděla, že autorita není slovo, které by vystihovalo Dekkerovu moc nad ostatními, nedokázala jsem najít lepší. Charisma? Ne, to příliš zavánělo sympatií. James Dekker v žádném případě nebyl sympatický.

A tak si teď Kyle mohl dovolit nevnímat napětí, které už pár hodin plnilo sál, využít odvahy, kterou mu dodalo pár skleniček alkoholu, a konečně to na mě vybalit.

Nebyla jsem pitomá, nebo aspoň ne tolik, abych nepoznala, že ho z nějakého záhadného důvodu přitahuju. Krátce po mém příchodu do firmy přerušil veškeré kontakty se Sarou, která do té doby byla jeho oficiální partnerkou na sex a pravděpodobně doufala, že se dostanou dál. Netlačil na mě. Na skleničku mě zkoušel pozvat jen občas a po každém mém odmítnutí zůstával k neutahání milý. Pravidelně hledal (a nacházel) záminky k tomu, aby nakoukl do mé kanceláře a položil mi na stůl žvýkačku, čokoládu nebo nějakou plyšovou zručnost. Při svých krátkých návštěvách vždycky odkládal sako, takže jsem si mohla užít pohled na jeho skvělé tělo v obtaženém značkovém tričku nebo sněhobílé košili s ležerně ohrnutými rukávy a minimálně třemi rozepnutými knoflíčky.

Ach Kyle, škoda že ti nemůžu říct, jak zoufale se mnou ztrácíš čas.

Teď se nakláněl přes jeden z velkých kulatých stolů, natahoval ke mně ruku a vážně věřil tomu, že s ním půjdu tancovat.

„Já fakt netancuju, Kyle.“ Pokoušela jsem se o nenucený tón, ale cítila jsem, jak se mi nervozitou horko z tváří rozlévá přes krk až do trapně hlubokého výstrihu. Dekker seděl na samé hranici mého periferního vidění, přesto jsem si naprosto jasně uvědomovala, jak jeho ramena na sotva postřehnutelný okamžik ztuhla.

Shuford se přezíravě usmál. „To už jsi říkala, Hortonová, ale stačí jedinej tanec se mnou a už nebudeš chtít nic jinýho.“ Sara se u vedlejšího stolu prudce otočila ke svému novému kandidátovi na sexuálního kamaráda a bez varování ho začala intenzivně líbat. Chápala jsem ji. Když se Kyle usmál, mívala jsem občas letmý dojem, že i ve mně se něco pohnulo. Někde strašně hluboko, pod vrstvami toho všeho...

Nakonec, když se odmítal hnout z místa, jsem neochotně vstala. „Jedna písnička,“ varovala jsem ho předem.

V okamžiku, kdy si mě k sobě přitáhl, jsem zalitovala, že jsem tak důkladně dodržela Dekkerovy pokyny. Kapela ve smokinách měla být zárukou decentní zábavy, pro Kylea ale klasická taneční hudba představovala záminku, aby mě k sobě pevně přitiskl. Těch pár vteřin, kdy si vychutnával mou bezmoc, si nepokrytě užíval. Pak jeho objetí konečně trochu povolilo. Pokusil se rozhábat mé křečovitě ztuhlé tělo. Možná by

se mu to povedlo, kdybych první otočku nečekala na opačnou stranu. Neovládl zasyknutí, když jsem celou vahou zabalancovala na špičce jeho ručně šité boty.

„Copak, není to ono?“ zvedla jsem s hraným překvapením obočí.

„Potřebovala bys pravidelný trénink,“ ušklíbl se, sjel mi rukou dolů po páteři a na vteřinu nás od pasu dolů spojil víc, než pro mě bylo snesitelné. Chtěl mi nejspíš předvést, jak *velkou* chybu dělám, když ho tak vytrvale odmítám.

Ostře jsem se nadechla. „Já myslela, že patnáct už ti bylo.“ Ucukl před závanem chladu v mém hlase.

„Co kdybys na mě zkusila být milá?“ snažil se ignorovat mou mizernou náladu.

„Proč? Když to zvládnu, tak si to se mnou za odměnu rozdáš?“

Konečně se urazil. „Tohle nemám zapotřebí, Maddie,“ zašeptal naléhavě. Naklonil se ke mně a soustředěně sledoval, jestli se můj výraz změní.

Odvrátila jsem se. „Já vím, že nemáš, Kyle. Skočíme na panáka?“ Využila jsem moment překvapení a vysmekla se mu. Přesunuli jsme se k baru.

Nakonec odešel se Sarou. Nebyla jsem si jistá, jestli byl ve stavu, aby to vnímal, ale Sara se určitě postarala, aby u ní zůstal až do rána. Tím pádem jsem ho měla na pár dní z krku. Jakkoli byl Kyle Shuford ve své roli sebevědomého idiota přesvědčivý, dokázala jsem si představit, jak mu přede mnou bude trapně.

Ostatní hosté se trousili domů ještě dlouho po půlnoci. Díky alkoholu se všichni uvolnili, a ti nejodvážnější dokonce prohodili pár vět s Dekkerem.

Pokud jsem si stihla všimnout, Alexandra nemluvila s nikým. A nikdo nemluvil s Alexandrou. Ani její muž. Jen občas mimoděk přešel rukou po pozlacené pokožce, poseté droboučkými pihami, v hlubokém výstřihu na jejích zádech.

Ještě před půlnocí se oba vytratil. On se ale přibližně za dvacet minut vrátil. Pochopila jsem, že ji jen doprovodil k autu. *Na co se vyloučila? Bolest hlavy? Nebo ji napadlo něco originálnějšího?*

Už jsem netančila. A sklenička s Kylem byla poslední, kterou jsem si ten večer dovolila. Potřebovala jsem zůstat při smyslech. Potřebovala jsem na všechno dohlédnout. Až do konce muselo být všechno perfektní. Tak, jak to můj šéf vyžadoval. Jak to měl rád.

Pro Jamese Dekkera jsem pracovala rok a půl, z toho téměř rok jako vedoucí asistentka jeho osobní kanceláře. *Vrchní poskok*, jak říkal Kyle. *Hlavní asistentka*, prohlašovala s hrdostí moje matka v těch stále kratších okamžicích jasné mysli.

Když jsem se zařatými zuby opouštěla školu, nedělala jsem si iluze. Smířila jsem se s tím, že už se tam nikdy nevrátím. Matčino balancování na hranici mezi životem a smrtí trvalo nečekaně dlouho a její pojištění nemohlo pokrýt péči, kterou potrebovala. Bylo mi v podstatě jedno, jakou práci seženu. Jen když dostanu slušný plat.

Přesto jsem na pohovor k Dekkerovi nechtěla; připadalo mi nepravděpodobné, že by majitel takového impéria investoval svůj čas do Madison Hortonové, holky bez praxe, bez zvláštních znalostí a s nulovou ctižádostí. Jenže Kimberly, moje spolužačka ze střední, která vyměnila možnost studia za samostatný a nezávislý život ve velkoměstě, byla neoblomná.

„Maddie, tohle není náhoda! Potkáme se zrovna v momentě, kdy odchází ze školy a týden potom přijímá můj šéf nového člověka. To místo je přesně pro tebe, věř mi!“ Oči jí nadšeně svítily. Říkala *můj šéf*, i když její přímou nadřízenou byla Tamara, v té době vedoucí Dekkerovy osobní kanceláře.

Sama Kimberly s ním během roku, kdy pracovala jen pár metrů od něj, mluvila sotva dvakrát. Fascinoval ji a tajně doufala, že si jí možná všimne. Že jí dá příležitost ukázat, jak dobrá ve skutečnosti je. Toužila po něm, ale ještě víc po Tamařině místě. Ani ji nenapadlo, že bych pro ni mohla představovat konkurentku; zřejmě ve mně odjakživa viděla zakřiknutou patnáctiletou šedou myš, a proto mě tak vehementně přemlouvala. Nejspíš si říkala, že bude lepší, když na volné místo sama sežene někoho snadno ovlivnitelného, než kdyby to nechala osudu a musela se pak potýkat se skutečnou rivalkou.

Nakonec jsem se rozhodla, že to zkusím. Netoužila jsem po Kimberlyně návratu do mého života, ale Dekkerova firma za tu práci nabízela neuvěřitelný plat. Tehdy jsem si myslela, že peníze vyřeší většinu mých starostí. Měla bych na slušný byt. Zvládla bych splácet školní půjčku. A možná bych dokonce ušetřila na další matčinu operaci. Třeba by to ještě k něčemu bylo...

Recepce ve třicátém podlaží překypovala drahým koženým nábytkem a křišťálem. A aktuálně i dívkami, které bez výjimky vypadaly jako vítězky národního přeboru roztleskávaček. S tím rozdílem, že tyhle vítězky svíraly ve svých pěstěných rukách kožené desky s diplomy z prestižních univerzit.

Měla jsem chuť otočit se mezi dveřmi a rovnou vypadnout. Kimberly mi ale nedala šanci a dostrkala mě k poslednímu volnému křeslu.

„Tady seď a čekej,“ zavrčela výhrůžně. Odešla.

Dekker měl zpoždění. Nezavolal ještě ani jednu uchazečku. Blížilo se poledne a na budovu ze všech stran tlačil konec srpna. Přesně tuhle chvíli si vybrala klimatizace pro svůj výpadek. Během dvaceti minut bylo v místnosti k padnutí. Kožené desky už neležely na kostnatých kolenou vykukujících z krátkých kostýmkových sukní. Ovívaly své majitelky a pokoušely se udržet jejich make-up na původním místě.

Vůně parfémů ztěžkla. O něco později se daly příjemné květinové tóny definitivně na ústup před lidskou přirozeností. Pach potu se dostal na hranici snesitelnosti právě v okamžiku, kdy se – snad pod tlakem zuřivých pohledů všech čekajících – konečně otevřely vysoké masivní dveře kanceláře.

Jeho tvář jsem znala z ekonomických novin a z internetu, přesto mě překvapilo, jak mladý ve skutečnosti je. Obvyklé klišé o zpovytaném juniorovi, který – když to „papá“ zabalí příliš brzy – musí převzít firmu uprostřed rozehraného utkání v tenisovém klubu, na něj ale nesedělo. Věděla jsem, že James Dekker je svou prací posedlý už spoustu let.

Rychle a bez zájmu přelétl pohledem skupinu čekajících dívek. Pak se – nepřírozeně pomalu – vydal uličkou netrpělivě podupávajících lodiček na vysokých podpatcích přímo ke dveřím, které vedly z recepce

k výtahům. Nechtěla jsem na něj zírat, ale nemohla jsem si pomoci. Jeho chůze působila nepřírozně. I další základní potřebu, kterou u druhých obvykle nevnímáme – dýchání –, Dekker jako by přesně odměřoval, a to každý nádech a výdech. Jako by vzduch kolem sebe ochutnával. Když mě míjel, přísahala bych, že na okamžik přivřel oči a nepatrně se usmál.

Pak vyšel ven a už se neukázal.

Po další půlhodině dorazila nějaká dívka, bez pozdravu ukázala na mě a otočila se k ostatním: „Tahle počká, ostatní můžou jít.“ Recepci naplnily vzrušené a vzteklé hlasy. Spousta úsečných vět. A slov. Skandál. Idiot. Hajzl. Podraz. Děvka.

Když jsem osaměla, uvědomila jsem si, že klimatizace už zase funguje. Dekker se vrátil. Zastavil se přede mnou, a když jsem se zbrkle a nervózně postavila – čekala jsem, že bude následovat pohovor v jeho kanceláři a stále jsem se marně snažila vyrovnat s faktem, jak velkou moc tu má Kimberlyino slovo –, pohybem ruky mě zarazil. Skoro se na mě nedíval. Znova přivřeně oči a další neskrývaný hluboký nádech. Spokojený úsměv.

„Zítra můžeš nastoupit, Madison,“ řekl prostě a odešel do své kanceláře.

Zůstala jsem, dokud neodešli poslední hosté, protože jsem věděla, že i když se oficiálně rozloučil a odešel, čeká na mě ve své kanceláři.

Zaklepala jsem a vešla. Jedno z pravidel. Po půlnoci nečekáš na pokyn ke vstupu.

„Pane Dekkere?“

Seděl zády ke dveřím a vypadal, jako by si užíval výhled na město. Trpělivě jsem čekala. Konečně se s povzdechem protáhl a pomalu se ke mně otočil. Naklonil hlavu k rameni, chvíli mě pozoroval, pak odložil do broušeného popelníku zbytek doutníku a vstal.

Jako vždy jsem mohla jen hádat, co bude následovat. Proto mě tak lehce srazil na kolena. Stačila mu na to jedna nepříliš silná rána.

„Líbí se ti flirtovat se Shufordem? Líbí se ti, když mě můžeš veřejně ponižovat? Tohle jsme si snad vyjasnili na začátku! Jestli mě chceš – a ty mě chceš,“ sklonil se ke mně a krátce mě kousl do napjaté kůže na rameni, „přestaň se chovat jako laciná děvka.“ Při jeho monologu jsem nepřestávala hypnotizovat dvě drobné kapky krve, které se nezadržitelně vsakovaly do světlého koberce. Na špičce nosu mě lechtala další – horečně jsem uvažovala, jaký obrazec vytvoří s těmi předešlými.

„Připrav se, Madison.“ Vrátil se k obrovskému oknu, které z třicátého patra nabízelo skutečně skvělý výhled. Hřbetem ruky jsem si otřela nos a pak se pomalu sebrala. Na stole toho moc neleželo, přesto jsem vše pečlivě odsunula. Nehodlala jsem riskovat, že tentokrát zůstanou poblíž nůžky nebo stříbrný nůž na dopisy. Předklonila jsem se, abych se pod dlouhými šaty dostala až ke kalhotkám. Naučeným pohybem jsem je stáhla ke kotníkům. Než jsem je stihla nacpat do kabelky, objevila se přede mnou jeho rozevřená dlaň. Nepřestával se dívat ven. Podala jsem mu je.

Trochu jsem se rozkročila a horní polovinou těla se položila na stůl – tváří k chladné desce. Zavřela jsem oči.

Jeho ruce jsem ucítila nejdřív na kotnících. Jak postupoval nahoru, sunul s sebou zároveň šaty.

Když byl ve mně, naklonil se blíž, zajel mi rukou do vlasů a zvrátil hlavu dozadu: „Musím tě pochválit, Madison, ten večírek se vydařil, i když některé *zaměstnankyně* se chovaly nevhodně. I Alexandře se tu líbilo. Tak to nepokaz a buď ráno včas na svém místě. A nezapomeň, dnes ode mě něco dostaneš, takže žádná sprcha.“

Nemusel mi to připomínat. Tohle pravidlo bylo první, které mě čtrnáct dní po mém nástupu naučil. Hned potom, co si mě vzal poprvé.

Jeho pohyby byly systematické, ale nepostrádaly živočišnou dravost. Stejně o něm mluvili ti, kdo hodnotili jeho chování v byznysu. Dravá bezohledná systematicčnost.

Líbilo se mi to. Líbilo se mi patřit Jamesi Dekkerovi. Bolest, kterou mi způsoboval, dokázala na chvíli přehlušit ty ostatní; ty, které mě požíraly v době, kdy jsem mu nebyla nablízku.

KAPITOLA 2

Ráno jsem ještě z postele poslouchala Kimberlyin procítěný pěvecký výstup, neoddělitelnou součást jejího sprchování.

Rána bývala nejhorší. *On* za mnou chodil nejčastěji ráno. To byl důvod, proč jsem si nikdy nemusela nařizovat budík. Zřejmě i poslední den na tomhle světě se vzbudím před úsvitem, vyděšená a zpocená hrůzou. Proto mi vyhovovalo, že mě aspoň trochu rozptyluje něčí přítomnost.

Kimberlyino halekání se změnilo ve snesitelnější broukání; dokázala jsem si představit, jak si právě soustředěně žehlí vlasy a jak přetváří svůj hezký, i když fádňící obličej v dokonalou reklamu na kosmetický průmysl.

Už bych měla vstát.

Cítila jsem se hůř než obvykle. Po dlouhé době jsem si vzpomněla na jednu z meditačních technik, kterou mi doktorka Kate vnucovala obzvláště nadšeně. Položila jsem se na záda, zavřela oči a soustředila se na postupné uvolňování celého těla. Než se dostanu k hlavě, mělo by mi být mnohem líp...

Neslyšela jsem Kimberly ani klepat, ani vejít. Vyděsilo mě to. Na sluch jsem se nemusela tolik spoléhat. Obvykle jsem vycítila, když se ke mně někdo dostal příliš blízko.

„Maddie?“ promluvila přímo nade mnou. Deku jsem si přitáhla k bradě dřív, než jsem vykřikla. „Ježíš, promiň, nechtěla jsem tě vyděsit,“ zatvářila se zkroušeně.

„Do prdele, Kim, máme dohodu, po zaklepaní čekáme na pozvání,“ sjela jsem ji roztřeseným hlasem.

Otočila se ke dveřím, jako by je chtěla obvinít. „Já klepala,“ zamračila se na ně. Rozeznala jsem v jejím hlase vztekly podtón. Na obvyklý hysterický výlev jsem neměla náladu, takže jsem rychle zařadila zpátečku.

„To je v pohodě, Kim, moje vina, dělala jsem takové relaxační cvičení a asi jsem si trochu odkrvila mozek.“ *Upřímné* omluvy jsem ovládala skvěle.

Nepřestávalo mě fascinovat, jak čitelný byl její obličej. Před rokem se Tamara vrátila z Dekkerovy kanceláře a křídově bílými rty nám oznámila, že právě dostala padáka a na její místo postupuje „ta ubožačka Madison“. Od té doby mě vzpomínka na neředenou nenávist v Kimberlyině myši tvářičce držela v její přítomnosti v nepřetržitém napětí, které pouze měnilo svou intenzitu – nemizelo nikdy. Ale její čitelnost měla výhodu. Nikdy mi nemohla vpadnout do zad. I tehdy jí trvalo nekonečných pět vteřin, než schovala nenávist pod masku upřímné radosti. Hned potom se na mě vrhla a začala mě nadšeně objímat a gratulovat mi. Na Tamaru už se ani nepodívala; dokonce nezareagovala ani na její větu na rozloučenou.

„Ty tupá podležavá krávo!“

Do té chvíle byly Kimberly a Tamara nejlepší kamarádky.

Někdy jsem se pokoušela vybavit si, jaká mi Kim připadala na střední. Uvědomovala jsem si už tenkrát, že jsem narazila na sociopatku? Nebo do současného dokonalého stavu musela teprve dospět? Nedokázala jsem to posoudit, mé vzpomínky zůstávaly matné jako ponurá rána na školním parkovišti. Omlouvala mě *maličkost*. V tu dobu jsem byla úplně pohlcená snahou získat stipendium na jakékoli vysoké, jen abych hned po závěrečných zkouškách mohla vypadnout z pekla, kterému jsem ze setrvačnosti říkala domov. Kimberlyinou poruchou jsem se tehdy zaobírala jen velmi zběžně, pokud vůbec.

Kimberly konečně povolila napjatá ramena a udělala dva kroky směrem ke skříni. Obě ložnice byly zoufale mrňavé, vlastní koupelna nebo šatna představovaly nedostižný luxus. Daň za možnost bydlet pouhých dvacet minut od Dekkerova království a přitom se při placení nájmu nezruinovat. Pohnula s levými dveřmi skříně tak, aby zašedlé zrcadlo na jejich vnitřní straně zachytilo její obličej. Spokojeně mlaskla.

Pomalu jsem vydechla. Bouřka byla protentokrát zažehnaná.

„Spíš s Dekkerem, Maddie?“ použila úplně stejnou intonaci, jako když se mě každé ráno ptala, jestli dnes jedeme do práce společně. Ale zároveň těch pár slov znělo stejně falešně jako její ranní koncert ve sprše. Stále na sebe soustředěně zírala do zrcadla, nemrkala a snad ani nedýchala; příkrčená jako kočka před myší dírou.

Věděla, že jsem mizerná lhářka. Jenže s touhle otázkou mě nemohla nacytat. Spát s někým představovalo mnohem vyšší stupeň důvěrnosti; Kyle spal se Sarou, Kimberly spala v podstatě s každým z firmy, kdo o to projevil zájem. Ne, já nespala se svým šéfem. Moje práce prostě zahrnovala i to, že pro něj kdykoli budu připravená fyzicky.

„Ne, Kim, nespím s Dekkerem a netuším, jak tě to vůbec mohlo napadnout. Vidělas včera jeho ženu? Netušíš, co by asi tak hledal u mě?“

Pomalu se ke mně obrátila a zamyšleně si olízla rty. „Doslechla jsem se, že ho pořád vídají s Tamarou. Prý se nepřestali scházet. Šukal ji, vědělas to?“ Už jsem nepochybovala, že si tenhle výstup nacvičila předem. Její poslední věta měla být reakcí na můj překvapený nebo šokovaný výraz. Proto nakonec vyzněla směšně. Já totiž nereagovala nijak. Nikdy jsem nepřemýšlela, kolik dalších žen Dekker fyzicky *používá*. Ano, to byl nejlepší popis toho, co se mu líbilo, co mu vyhovovalo. Tamara? Proč ne? V tu chvíli mě napadlo, jaké má Kim štěstí. Omezenost její schopnosti zachytit a pochopit širší spektrum vztahů jí neuvěřitelně usnadňovala život.

Ona *toužila* spát s Dekkerem. Pokud by se jí to povedlo – a já neměla jediný důvod jí to nepřát –, nadšeně by řešila všechny obvyklé věci, které s sebou podobný vztah nese. Tedy – podle ní.

Žárlení. Postup v práci. Hodnota a četnost dáreků, které jí koupí. Jakou má šanci rozvést ho. Šťastná Kimberly!

„Dovolíš?“ vrhla jsem významný pohled směrem ke dveřím. Tohle ji neuráželo. Vypadla prakticky okamžitě. Kdo by to řekl, že promiskuitní Kimberly prošla puritánskou výchovou? Nikdy by přede mnou neproběhla nahá nebo v prádle a stejnou míru soukromí dopřávala i mně.

Po špičkách jsem přeběhla ke skříni, u které si před chvílí kontrolovala make-up, klekla jsem si a zpod hromady starých svetrů vylovila balíček kalhotkových plen pro dospělé. Jednu jsem strčila do kapsy županu, zbytek skončil na původním místě. V koupelně jsem na sebe tu odpudivou věc natáhla a s úlevou vlezla do sprchy. Takhle jsem splnila Dekkerův příkaz – nesmyla jsem ho ze sebe –, a zároveň jsem neodcházel z domu s nepříjemným pocitem zpoceného těla a nemytých vlasů.

Venku mrzlo. Nenáviděla jsem zimu. Jedna z mála intenzivních emocí, kterou jsem ze sebe dokázala vydolovat. Skutečný odpor k chladnému vzduchu, který drásá plíce a bodá do každého kousku odhalené kůže. Doktorka Kate tvrdila, že nemám klasickou alergii na chlad, že i tahle moje přehnaná reakce nějak souvisí s *tamtím*.

Jely jsme autem; v tomhle počasí jsem byla ochotná vyjždět o dvacet minut dřív, abych měla rezervu pro případ ucpaného sjezdu do centra. Kimberly na sedadle spolujezdce apaticky zírala ven. Nechácala jsem to – bylo ráno po vánočním večírku, její hlava musela doslova přetékat novými a zásadními informacemi o vztahové mapě firmy.

„Jsi v pořádku, Kim?“ pokusila jsem se probrat ji ze zamýšlení, které mě znervózňovalo. „Tančila jsi včera s někým?“ Eufemismus pro „S kým sis to včera nakonec rozdala?“ Zároveň mi došlo, že jsem ji skoro celý večer neviděla.

„Zařizovala jsem něco pro pana Dekkera.“ Znova ten bezbarvý falešný hlas. Přitom tahle věta obsahovala spoustu skrytých významů. Dekker s ní nikdy nemluvil. Nikdy jí nedával úkoly jinak než mým prostřednictvím. A teď ji něčím pověřil, a já o tom nevím? Skoro vzápětí po téhle rekapitulaci mě naplnila uklidňující lhostejnost. V tomhle směru už mě Kimberly znala. Nepřekvapilo ji, že se dál nevyptávám.

V kanceláři jsem se převlékla, lehce nalíčila a s deskami na poznámky vyrazila k Dekkerovi. Kývla jsem na recepční před jeho kanceláří.

„Ahoj, můžu?“

„Je tam Simon, ale dnes je běžný program, tak nevím, proč se mě každý ráno ptáš,“ ušklíbala se, aniž by odlepila pohled od monitoru.

Neohlašovala mě; ranní schůzka s upřesněním všech bodů denního programu byla jako kafe, které musel mít na minutu přesně. Zkontrolovala jsem hodiny nad recepčním pultem. Zbývalo mi třicet vteřin. Pak jsem bez zaklepání vešla.

Dekker se svým metrosexuálním poskokem stáli vedle stolu; na stejné straně, kde jsem před pár hodinami plnila svou noční povinnost. Blesklo mi hlavou, jestli si Simon všiml krve na koberci. Nejspíš ne. Vždycky si všiml jen podstatných věcí.

Dekker se na mě ani nepodíval, Simon jen lehce kývl hlavou mým směrem.

„Musíme se na něj pořádně připravit, nechci nic podcenit,“ prohlásil Dekker chladně a pravou rukou přejel po deskách tlustého spisu, kvůli kterému dokonce odsunul svůj laptop.

„Nic z toho není v elektronické verzi, Simone, jsou to jen tyhle papíry. Žádná kopie, nic. Máš mě teď v rukou, chlape, a to doslova,“ usmál se Dekker líně. „Ale nemysli, že je to výhoda,“ dodal vzápětí hlasem, který mu už pár let bez problémů zajišťoval neochvějnou autoritu.

Simon krátce přikývl, zvedl složku a beze slova odešel. To mohlo znamenat jen jediné. Jamesův život dostal do péče jen na velmi omezenou dobu. Na zdvořilosti mu nezbýval čas.

Dekker se posadil ke stolu, přitáhl si laptop a otevřel ho.

„Pojď blíž, Madison,“ vyzval mě chladně. „Ještě blíž,“ poplálal netrpklivě područku svého křesla. Jasný pokyn, abych se postavila těsně k němu. Ani špatná nálada neměla vliv na jeho zvyky.

Natiskla jsem se stehny k područce. Sesunul se níž a naklonil obličej k mému klínu. Chvilí soustředěně vdechoval.

„Jsem rád, že dodržuješ pravidla,“ vyslovil konečně spokojený verdikt. Otevřel jednu ze zásuvek a podal mi kalhotky. Nebyly to ty, které jsem mu v noci odevzdala. „Obleč si to, nechci, aby si tě užíval ještě někdo jiný. Každé dvě hodiny se vrátíš, abych tě zkontroloval. Dnes jsi naprosto úžasná,“ vzdychl, posunul laptop ke mně a pustil to, co v noci natočil. Už jsem se naučila dívat se na to, a přitom to nevidět.

„Musím říct, že ses hodně zlepšila, ale pořád tomu něco chybí, co myslíš?“ naklonil soustředěně hlavu k rameni. „Už vím! Jiskra! Ta jiskra, kterou z tebe včera dokázal vykřesat Shuford, když ses na něj přede všemi lepila. No nic, zamyslím se nad tím a zkusím přijít na něco lepšího. Něco, co tě rozpálí, i když u toho nebude ten chudák. A teď si připrav poznámky, pojedeme si dnešní program.“

Přepnul obrazovku na okno se svým diářem.

Z Dekkerovy třetí *kontroly* jsem odcházela unavená a otupělá. Byl rozmrzelý, poslední dopolední schůzka nedopadla podle jeho představ. Znova zmínil Kylea a ujistil mě, že jeho nápad na mé skutečné sexuální probuzení už získává konkrétnější podobu.

Tehdy jsem ho zahlédla poprvé.

Ležel na kožené pohovce před recepcí a vypadal trochu zkouřeně. Přesto mě zaregistroval a jediným překvapivě plynulým pohybem se posadil. Nepokrytě si mě prohlížel. Po pěti vteřinách – tak nesmyslně dlouho trval náš oční souboj – jsem se obrátila k recepčnímu pultu. Někdo měl dávno volat ochranku. Typy jako ten kluk se sem občas vetřely při nějaké kampani proti globalizaci a párkrát to skončilo posprejovanou stěnou. Významně jsem si odkašlala, ale recepční si udržovala svůj znuděný výraz.

Něco mě přimělo podívat se na něj znova. Pozorněji.

Došlo mi to vzápětí. Byl možná o deset let mladší než James a jejich podobu maskoval dramatický rozdíl ve způsobu oblékání. Přesto jsem ji postřehla.

Překvapilo mě to. Vždycky jsem si myslela, že o svém šéfovi vím všechno podstatné. James Dekker oficiálně neměl žádné pokrevní příbuzné, kteří by byli aspoň přibližně v jeho věku. Ale i kdyby měl, nikdy by nemohli vypadat takhle... *nepatřičně*. V každém možném významu toho slova.

Uvědomila jsem si, že před tím neznámým člověkem ještě pořád stojím a trapně dlouho na něj zírám. Než jsem se stihla na něco vymluvit, postavil se. Couvla jsem. Jeho výška mu proti mně dávala očividnou výhodu. Levou rukou si nervózně prohrábl už tak rozčuchané vlasy, pravou natáhl ke mně: „Ahoj, jsem Matt Wheelon. Pokud děláte pro něj,“ kývl hlavou ke dveřím, ze kterých jsem právě vyšla, „budeme se teď nejspíš občas vídat,“ usmál se rozpačitě.

„Madison Hortonová. Omlouvám se, ale vaši ruku nepřijmu, pane. Dekkerovi si se svými zaměstnanci ruce nepodávají. Za dva dny byste mě kvůli tomu nesnášel,“ vysvětlila jsem mu klidně, ale odměřeně.

Jeho výraz rychle ztuhl.

„Nejsem Dekker, jste hluchá? A myslím, že nesnášet jsem vás už začal,“ ušklíbl se a prosmykl se kolem mě. Do Jamesovy kanceláře vešel bez klepání.

KAPITOLA 3

Kyle se rozvaloval na svém nezvykle prázdném pracovním stole a opatrně, tak, aby mu drobečky nepadaly do výstřihu nejmodernější světlemodré polokošile od Marka Jacobse, ukusoval z čokoládové king size tyčinky. Už skoro dvacet minut planě filozfoval o svých možnostech: „Zkontrolovalas to osobně, Hortonová? Nebo to byl jeden z extrémně náročných úkolů pro některou z těch tvých *pipin*?“

I když se snažil, jeho hlasu chyběla obvyklá dávka škádlivé lehkomyšlnosti. Převrátil se na bok a podepřel si hlavu, aby mohl snáz kontrolovat dva chlapy z technického, kteří trochu nejistě rozebírali jeho vláčkovdrahu a ukládali všechny části do připravených krabic.

„Sice neumím tancovat, Shuforde, ale ke smlouvám vyšších manažerů mám mimo *pipin* z HR přístup jen já. A tuhle kancelář ve smlouvě opravdu nemáš.“ Napadlo mě, že drobná připomínka toho, jak pro něj nakonec dopadl vánoční večírek, ho přivede na jiné myšlenky. Nezabralo to. Rozladěnost způsobená faktem, že musí uvolnit kancelář Matthewu Wheelonovi, potlačila jeho obvyklou potřebu hrát si přede mnou na nedotčeného panice.

„Já vím, Sara mi to taky říkala,“ přiznal překvapivě lehce svůj trvajíc poměr s atraktivní asistentkou z personálního. „Jen se prostě těžko smírju s tím, že tohle,“ máchl rukou po napůl vyklizené místnosti, „už nebude moje království. Kyle Shuford má skončit v nějakém kumbálu?“ povzdechl si teatrálně.

„Ten *kumbál* má sedmdesát metrů a při tvém ročním platu bych tě na Dekkerově místě přinutila doplácet na každý metr polovinu,“ pokusila jsem se ostřejším tónem ukončit jeho nářky. Kyle mezitím dokončil výrobu kuličky z obalu své čokoládové neřesti a s přimhouřenýma

očima zamířil na koš postavený provizorně uprostřed místnosti. Po krátkém letu se jeho střela tvrdohlavě změnila nazpět v kus lesklého papíru bez potřebné razance a ochable dopadla na podlahu. Kyle znechuceně zamlaskal a líně se zvedl do sedu. Připadalo mi, že teprve teď mě vzal opravdu na vědomí. Zamračil se na mě, jako bych celou tu *katastrofu* způsobila.

„Všechno stojí za hovno a ještě ke všemu mi prostě nedáš a nedáš,“ obvinil mě nezvykle uraženým tónem. Podobné poznámky měl každou chvíli a já věděla, že i když se je vždycky snažil nějak zlehčit, myslel je v podstatě vážně. Dnes jsem se kvůli nim ale poprvé cítila dotčeně. Během našeho rozhovoru jsem se uvolněně opírala o rám otevřených dveří. Jeho poslední věta mě přinutila narovnat se a dvakrát se zhluboka nadechnout.

„Sexuální obtěžování ti něco říká, Shuforde?“ Potěšilo mě, když sebou trochu trhl. I mně samotné zněl můj hlas chladně a nebezpečně.

„Se hned nečil, víš přece, že jsem hnusný prase,“ zašklebil se omluvně. „Mám blbej den a ty ses mi do toho tak nějak připletla, no.“ Svěsil ramena, jako by se mu skutečně přihodilo něco strašného.

„Myslím, že by sis měl na pár večerů týdně domluvit nějakou dobrovolnickou aktivitu. Navrhuju dům pro sociálně slabé seniory nebo Armádu spásy. Cokoli, co ti upraví priority. Ztrácíš soudnou představu o tom, co je skutečnej průšvih.“ Moje snaha o udržení našťavaného výrazu vyšla naprázdno – Shuford vypadal tak zkormouceně, že jsem se nakonec musela kousat do rtu, abych se nerozesmála.

„Tušíš vůbec, Hortonová, kdy jsem měl naposled volnej večer?“ protáhl důležitě. Smysl pro humor ho dnes definitivně opustil. „Žiju pro tuhle firmu, dýchám pro ni, za pololetní bonus bych pro ni i vraždil, a čeho se dočkám? Jak budu přemejšlet bez svejch mašinek? Můj geniální mozek potřebuje prostor!“ Další rozmáchlé gesto mi mělo ještě důrazněji připomenout, že za prostor uznává jen svou bývalou kancelář o rozloze menšího školního hřiště.

„On je novej spoluvlastník, Kyle,“ přešla jsem automaticky k důraznému šepotu. „Tak se s tím smíř. Tohle je druhá největší kancelář

v tomhle patře. Nedivím se Dekkerovi, že ho chce mít blízko, ale zároveň ne hned za zadkem. A na tvém místě bych už s těmi stížnostmi přestala – pokud ho našteješ, můžeš přijít nejen o bonus. Nejsi jedinej IT génius v tomhle městě. Na tvůj plat můžou zlanářit klidně Billa Gatese, frajere, takže sbal mašinky a vrať se co nejdřív zkontrolovat, jestli tví *hošáci* panu Wheelonovi všechno pořádně zapojili a připravili.“ Chvíli jsem si myslela, že Shufordův šokovaný výraz způsobil můj nezvykle dlouhý výlev. Tiché odkašlání těsně za mými zády mě vyvedlo z omylu.

Ani se mi nechtělo se otáčet. Tušila jsem, kdo za mnou stojí.

„Pane Wheelone,“ oslovila jsem ho, aniž bych k němu zvedla oči, a pokusila jsem se kolem něj proklouznout pryč.

„Slečna Hortonová, že? Madison Hortonová.“

Kývla jsem a křečovitě se na něj usmála. Taky se usmíval. Ale pobaveně a uvolněně. Líně v ústech přesunul žvýkačku z jedné strany na druhou. Zase mě zarazila jeho podoba s Jamesem a znova mě překvapilo, že se to ve firmě ještě neprobírá. Copak to vážně vidím jenom já?

„Když dovolíte, mám ještě spoustu práce,“ kývla jsem neurčitě k výtahu.

„Ale já vás přece nezdržuju,“ zvedl ruce a o krok ustoupil. Byla jsem od něj sotva dva metry, když si znova odkašlal. Beze slova jsem se zastavila a otočila zpátky k němu.

„Možná bych vám měl poděkovat, slečno. Zdá se, že méně informovaným zaměstnancům i bez mého přímého pokynu vysvětlujete mé postavení ve firmě.“ Zkoušela jsem z jeho hlasu a výrazu vyčíst, co mi doopravdy chce. Ale stál tam s palci zastrčenými v kapsách kalhot, o kterých bych přísahala, že jsou jeho první slušné v životě, a nedal mi nejmenší šanci. Moje emocionální invalidita měla až doteď jednu nespornou výhodu: paradoxně jsem dokázala velmi dobře rozeznat a popsat emoce a pohnutky lidí, kteří měli to štěstí – nebo smůlu? – a o své emoce nepřišli.

Pokud se mi v tuhle chvíli nedařilo přečíst nic z toho, co se děje *uvnitř* Matthewa Wheelona, tak byl buď extrémně dobrý hráč, nebo – a to se

mi zdálo pravděpodobnější – na tom byl podobně jako já. V každém případě – jestli měl ambice fungovat tu jako skutečný, rovnocenný partner, pak bůh pomáhej Dekkerovi.

„S nikým o vás nemluví, pane,“ použila jsem tón a výraz, které doteď patřily pouze Dekkerovi. „Jen jsem panu Shufordovi připomněla, že vaše kancelář má být zítra kompletně připravená. Pokud nic dalšího nepotřebujete...“ Dala jsem mu dvě vteřiny. Promarnil je. Ulevilo se mi, když cinkl výtah a vzápětí z něj s hlasitým smíchem vyšli Kyleovi podřízení: každý s plnou náručí krabic s technikou do – teď už Wheelonovy – kanceláře.

Ten den jsem ho už neviděla. Což nic neměnilo na faktu, že jsem na něj nedokázala přestat myslet.

Následující týden se zdálo, že na mě Dekker zapomněl. Jistě, zůstávali jsme v neustálém pracovním kontaktu a nepostřehla jsem ani náznak toho, že by některé z mých povinností převáděl třeba na Kimberly, ale ztratil zájem o všechno, co souviselo s mými sexuálními povinnostmi vůči němu. Ještě nikdy to netrvalo tak dlouho. Dráždilo mě pomyšlení, že mi to chybí. Potřebovala jsem svůj režim. Potřebovala jsem toho, kdo mi určoval pravidla.

Tohle byla jedna z největších ironií mého života – měla jsem všechny důvody nenávidět jakýkoli fyzický kontakt s jinou osobou, přesto jsem nějaký druh kontaktu potřebovala. James Dekker moje potřeby dokonale naplňoval. James Dekker, psychopat a násilník. Ideální partner pro Madison Hortonovou.

Tím vším, co se mnou dělal, ve skutečnosti nikdy doopravdy nenařušil můj osobní prostor. Byla jsem si jistá, že ho nezajímá *nič* osobní prostor; zřejmě ani netušil, že něco takového existuje.

Proto se mi vlastně ulevilo, když přišla SMS s obvyklým vzkazem. Všechno mělo zase svůj řád. Příchod toho člověka, Wheelona, nijak nezpochybnil Jamesovu moc nade mnou. Pravděpodobně jsem na něj myslela jen proto, že i když jsem k Dekkerovi nikdy nic necítila, pod-

vědomě jsem vnímala potenciální ohrožení jeho pozice. Ano, to je ono – na Matta Wheelona jsem myslela jako na ohrožení, nebezpečí. Ale znala jsem Dekkera. Nenechá to zajít příliš daleko. Postará se, aby Wheelon pochopil, kde je jeho místo.

Hotelová hala slabě páchla plísní a vlhkem. Mimoděk jsem se otrásla. Recepční mi bez jediné otázky podala připravenou kartu.

Dekker už na mě čekal. Rozbušilo se mi srdce – spletla jsem čas? Vždycky jsem chodila dřív, abych se mohla převléknout a připravit. Pak teprve přijížděl on. Dnes už se ale rozvaloval v široké neustlané posteli. Jakmile mě zaregistroval, rychle zmáčkl ovladač a vypnul televizi.

„Jdu pozdě?“ zeptala jsem se nejspíše.

„Ne, to je v pořádku, Madison, chtěl jsem tu být dřív, abych mohl připravit malé překvapení.“ Nebála jsem se ho, i když pokud by ve mně někdo dokázal vyvolat strach, byl by to právě on. Teď jsem ale v břiše ucítila krátký ostrý úder ledové pěsti; podobný, jaký kdysi patřil neodmyslitelně k mé každodenní realitě. Ano, pach násilí a strachu jsem rozeznávala naprosto spolehlivě.

Došlo mi to. Ta televize.

„Připrav se, rychle. Nemůžu se dočkat, až tě uvidím trochu rozpalenou,“ kývl bradou ke dveřím koupelny. Po stěnách sprchového koutu ještě stékaly kapky vody. *On* se osprchovat směl. *Mou vůni nesmělo nic zkazit*, říkal vždycky. Rychle jsem shodila sukni a halenku a z hedvábného prádla s jemnou krajkou se převlékla do jednoduchých bavlněných kalhotek a krátkého tílka. Další pravidlo: Žádné svůdné ženské prádlo.

Stál vedle postele s ovladačem v jedné ruce a se sklenicí ve druhé. „Na, dej si,“ pozval mě k sobě. Napila jsem se od něj, aniž bych mu skleničku vzala z ruky. Naučil mě dát si občas trochu drahé vodky nebo kvalitního vína. Doktor mi potvrdil, že když to nepřeženu, nemělo by mi to bránit v užívání léků.

„Hodná holka,“ naklonil se a olízl kapku, která mi stékala po bradě. Uculkla jsem. Překročil hranice stanovené důvěrnosti. S hranou provinilostí se usmál, odložil sklenici i ovladač na noční stolek a rychlým

pohybem mi svlékl tílko. Pak už jen mlčky ukázal k posteli. Položila jsem se na břicho, tak, abych viděla na televizi.

Byt na obrazovce mi byl povědomý. Ale spoušť, která v něm vládla, zpozdila mé prozření. Šlo o amatérský záznam, rozhodně ne o práci profesionála. Dekker nechal celou dobu vypnutý zvuk.

„Chci slyšet tebe, Madison,“ zašeptal hned potom, co jsem ho ucítila v sobě. Do bytu na obrazovce právě vstoupil Kyle Shuford. *Do svého bytu.* Přijala jsem jeho pozvání jednou, krátce potom, co ho koupil, a to jen proto, že pozval spoustu dalších lidí a já nepochybovala o tom, že se mi podaří se za pár hodin vytrazit. Tehdy mě překvapil až nepřírozený pořádek, který doma měl. Teď jsem sledovala, jak stojí uprostřed nepředstavitelné spouště a jak se nejdřív nechápavě, pak rozzuřeně rozhlíží. Když sáhl do kapsy pro telefon, objevili se v záběru dva vysocí chlapi v kuklách a podle pohybu kamery vystoupil ze svého úkrytu i třetí.

Kyle se s nimi krátce hádal, ale zároveň jsem přesně poznala okamžik, kdy ho ovládl strach. Ten silný, pudový; strach, který varuje a svazuje, i když má mít opačný smysl – dostatek vyplaveného adrenalinu má přece napadenému pomoci utéct, zachránit se. Věděla jsem, že to nefunguje. Věděla jsem, co se bude dít dál. Tohle mi stačilo. Pohled na tu esenci strachu, kterou jsem si tak dobře pamatovala, mi skutečně zrychlil tep i dech.

Dekker mi spokojeně zavrčel do ramene: „Tohle zabírá, ty malá studená mrcho? Takže kdybych ho nechal naporcovat, možná by ses konečně udělala?“ Obrátila jsem se k němu – na záznamu do Kylea právě naposled kopli; teď ho napůl bezvládného přivazovali k velkému jídelnímu stolu a já nechtěla vidět, co bude následovat. Protože jsem to *věděla*.

„Proč byste to dělal? To nesouvisí ani s vámi, ani s ním. Tohle vážně nebylo nutné. Zašlo to moc daleko, pane. Myslím, že tohle už nezvládnou.“ Zrychlený tep se změnil v divoké hučení. Viděla jsem, jak Dekker otvírá ústa a něco říká, ale neslyšela jsem ho. Zvedl ruku, skoro něžně se dotkl mé tváře. Odstrčila jsem ho a prudce vyrazila do koupelny. Dávila jsem naprázdno; před dnešní schůzkou jsem se nestihla naobědvat.

Dopotácela jsem se k umyvadlu a několikrát si chrstla ledově chladnou vodu do tváře. Hučení pomalu ustávalo. Znova jsem vyrovnaně dýchala. Přesto jsem nepochybovala o tom, že jsem mrtvá. Mrtvá tím nejhorším možným způsobem.

V živém těle, bez naděje na spásu nebo znovuzrození.

KAPITOLA 4

V polovině ledna mi zavolala Amanda, jedna z matčinych ošetřovatelek.

„Madison, zdravím v novém roce!“ Její profesionálně bodrý hlas mě rozčiloval už od našeho prvního setkání před třemi lety.

„Ahoj Amando,“ vykoktala jsem ze sebe. Nereagovala. Věděla, jak na mě. „Jak se má matka?“ přinutila jsem se vyslovit po deseti nekonečných vteřinách trapného ticha.

Okamžitě vychrlila připravenou odpověď: „Ach, dobře, že se ptáte, Maddie, Karin se daří výborně, doktor z ní má radost, ale byly Vánoce, to víte, i v jejím stavu je potřeba počítat s tím, že atmosféra kolem na ni zapůsobí. Nejméně pětkrát se na vás ptala.“ Její vyčítavé narážky mi byly ukradené, zaujalo mě to *číslo*.

„Amando, nepřeháníte? Pětkrát v průběhu dvou měsíců, nebo to v nějakou konkrétní dobu bylo intenzivnější?“ Po matčině poslední operaci jsem dostala dost jasné instrukce, na co si dávat pozor. Nezvykle vysoký počet chviliek jasné mysli mohl být předzvěstí konce. Zlepšení, nebo dokonce uzdravení nepřicházelo v úvahu ani teoreticky.

„Musela bych se podívat do záznamů, Maddie, ale *párkrát* se to určitě stalo.“ Panika v jejím hlase naznačovala, že si svůj přehmat uvědomila.

„To je v pořádku, Amando, v sobotu nic nemám, přijedu.“ Nesnášela jsem vědomí, že se prostě nedokážu odštíhnout. Tak, jako to dělají dnes a denně tisíce jiných dětí a vnoučat, kteří k tomu mají jistě mnohem banálnější důvody než já. Navíc jsem věděla, že Amandiny telefonáty neznamenají dojemný zájem o bližního; kdysi mi jedna sestra prozradila, že u příbuzných, kteří chodí na pravidelné návštěvy,